

Margrete Auken (SF):

Jeg har en enkelt bemærkning, og så glemte jeg sidste gang at sige, hvordan vi vil stemme til lovforslaget – de fleste af os – og det er måske meget godt.

Men lige først nogle enkelte bemærkninger – det er så også, fordi salen nu er fuld – om, at man er opmærksom på, at ændringsforslag nr. 2, altså det, der kommer til afstemning som det tredje, kommer til afstemning under alle omstændigheder. Det vil have lidt forskellig virkning. Hvis ændringsforslag nr. 13 vedtages, vil ændringsforslag nr. 2 – det, jeg har stillet om donoranonymiteten – være begrænsende. Hvis ændringsforslag nr. 13 – altså det første, vi stemmer om – forkastes, vil mit ændringsforslag være udvidende. Men derfor skal det under alle omstændigheder til afstemning.

Man kan også godt forestille sig, at det første forkastes, men at de to næste vedtages. Det kan også lade sig gøre. Det er vigtigt, at man lige er klar over, hvordan det hænger sammen, for der har simpelt hen stået noget forkert i papirerne.

Så har jeg en enkelt bemærkning til ministeren i diskussionen om brugerbetaling. Jeg tror nok, at hvis det forslag, vi havde som vores store subsidiære ændringsforslag, altså hvor det kun var kvinder, der var medicinsk infertile, der skulle i behandling, havde jeg ingen problemer haft med at lade det blive i det almindelige system, som vi har det i dag, ingen problemer, for så er det inden for det, vi kunne kalde sygdomsbehandling. Så ville jeg have lettere ved det i hvert fald. Men det er det med, at man har sagt: Jamen man behøver ikke engang være syg for at komme ind i den mølle, altså der behøver ikke være noget i vejen med én for at komme ind i den mølle, det, at man har åbnet for det.

Jeg har da ikke noget imod hverken reagensglasbefrugtning eller reagensglasbørn for den sags skyld, jeg kender mange af slagen, og det er dejlige børn, og et skarn var man dog, hvis man ikke sagde tillykke til de forældre, der havde fået dem. Det synes jeg man skal holde fast ved og så alligevel gøre sig klart, hvorfor vi har været restriktive på en række andre punkter.

Det fører mig så frem til at sige, at jeg i hvert fald personlig vil stemme imod loven til sidst. Det er der en del hos os der vil, for det er ikke nogen god lov. Den tillader stort set mere, end der er tilladt i dag – stort set.

Den eneste begrænsning, der er kommet ind i forhold til, hvad der er tilladt i dag, er spørgsmålet om, hvorvidt man skal godkende en

behandling, i stedet for at der bare skal orienteres om det. Jeg tror, at de fleste her i Folketinget var overrasket over, at den dagsorden, man vedtog efter en forespørgselsdebat – jeg tror, det var i 1991 – ikke drejede sig om en godkendelsesprocedure, men bare om en anmeldelsesprocedure. Det er en begrænsning i forhold til nu. Og hvis forslaget om, at det kun er par, der må få behandling, vedtages, er det også en begrænsning i forhold til nu.

Alt andet er liberaliseringer, og det er altså simpelt hen for sjasket en lov. Det er derfor, at jeg personlig og en del hos os vil stemme imod og en del undlade at stemme for loven. Det er simpelt hen, fordi loven er ikke god nok. Ministeren kan kalde det aldrig så meget en forbudslov; det er en udvidelse af, hvad der er tilladt i øjeblikket med de to – måske kun den ene – undtagelse. Alt andet er forbudt i dag. Monsterforskningen er forbudt i dag, og en række af de andre ting er ikke tilladt i dag heller.

Så kunne man sige, at selv i spørgsmålet om behandling til par er praksis i dag, praksis ved hospitalerne, at det er par, man behandler. Det er meget få steder, det ikke er par. Det er i det hele taget det, man generelt gør i dag.

Så det allersidste lille hjertesuk. Jeg vil godt igen forsvare de lesbiske. Det, de foretager sig for tiden, er altså ikke så uforsvarligt, som det er beskrevet heroppefra. Det er ikke sygelige og jammerlige tilstande. Det, de lesbiske gør, når de skal have børn, sådan som det foregår nu, er lidt anderledes, end vi andre har gjort det, men det er altså ikke mere uforsvarligt end det, vi andre har gjort. Vi har altså også set os for, når vi skulle finde ud af, hvem der skulle være far til vores børn. Vi har da ikke taget hvem som helst, vi sådan kunne støve op.

Og metoden er i hvert fald mindre uforsvarlig, den, de lesbiske bruger, end den, vi andre har brugt, hvis det endelig skal ses ud fra det synspunkt. Så alt taget i betragtning vil jeg sige, at jeg synes ikke, vi skal gøre de lesbiske sygere, end de er. Det er ikke en sygdom at være lesbisk, og man kan oven i købet få børn, uden at det skal kaldes uforsvarligt.

Dorte Bennedsen (S):

Et barn har ret til en far og en mor. Dette udsagn er adskillige gange i denne debat både i dag og i tiden, der er gået, blevet anvendt som argument bl.a. for at stemme imod ændringsforslag nr. 1 stillet af fru Lone Møller.